

Arrest

nr. 115 934 van 18 december 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Dobz, Kirkuk (Centraal-Irak). In 2004 zou uw broer (K.), die als politieagent samenwerkte met de Amerikanen, door Al Qaeda zijn onthoofd. Een zevental maanden na zijn dood zou Al Qaeda ermee gedreigd u eveneens te doden als u niet met hen zou samenwerken. Hierop volgend zou u Irak hebben verlaten en naar Nederland zijn gevlucht waar u een asielaanvraag indiende. U zou in Nederland een tijdelijke verblijfsvergunning hebben gekregen omwille van de onveilige situatie in Irak (subsidiare bescherming). Tijdens uw verblijf in Nederland zou u vernomen hebben dat uw moeder en uw broer naar Erbil, Noord-Irak, verhuisden alwaar zij bij uw oom gingen wonen. Na zes jaar zou uw verblijfsvergunning in Nederland zijn ingetrokken en zou u, via de Internationale Organisatie

voor Migratie (IOM) naar Irak zijn teruggekeerd. U zou eveneens bij uw oom, in Erbil, zijn ingetrokken. Pas na uw terugkeer zou u vernomen hebben dat uw moeder en broer naar Erbil verhuisden in 2009 nadat uw moeder betrokken was bij een bomaanslag op de markt in Dobz.

U zou na uw terugkeer naar Irak in een bakkerij zijn beginnen werken in Ainkawa. In augustus 2012 zou u in de bakkerij waar u werkte (A.A.), een Chaldeeus christenmeisje uit Ainkawa, hebben leren kennen. Nadat u haar een paar keer in de bakkerij had gezien zou u haar telefoonnummer hebben gevraagd. Jullie zouden dagelijks contact hebben gehad en na een tweetal weken zouden jullie een relatie zijn begonnen. Ook zou u een paar keer seksuele betrekkingen met haar hebben gehad. Na een paar maanden zou u haar hebben gezegd dat u met haar wilde trouwen en (A.) zou hiermee akkoord zijn gegaan. Jullie zouden hierbij overeengekomen zijn dat jullie beiden jullie eigen geloof zouden blijven aanhangen. U zou ook uw moeder en oom van jullie plan hebben ingelicht en ook zij zouden akkoord zijn geweest met een huwelijk onder de voorwaarde dat u moslim bleef. Een vijftal maanden nadat u en (A.) elkaar leerden kennen, di. ergens begin 2013, zou u, met uw moeder en oom, bij (A.) thuis om haar hand zijn gaan vragen. Daar zou u echter vernomen hebben dat haar vader enkel kon akkoord gaan met uw aanzoek als u zich tot het christendom zou bekeren. Noch u noch uw moeder en oom zouden hiermee hebben ingestemd en jullie zouden vertrokken zijn. Op weg naar huis zou uw oom u hebben duidelijk gemaakt dat u het contact met (A.) moest verbreken. De dag nadien zou u uw vriendin echter hebben laten weten dat u zich wel in het geniep zou bekeren om met haar te kunnen trouwen. U zou twee keer met (A.) zijn meegegaan naar de kerk en u zou voor het overige met haar hebben afgesproken om in maart 2013 verdere stappen te zetten met het oog op uw eigenlijke bekering. U zou in de periode volgend op uw aanzoek steeds contact zijn blijven houden met (A.). Uw moeder zou hiervan op de hoogte zijn geweest maar ze zou niets aan uw oom hebben gezegd. Op 9 februari 2013 zou het tijdens een gesprek tussen en uw moeder - u probeerde haar te overtuigen van uw liefde voor (A.) en haar goedkeuring te krijgen om met haar te trouwen - tot een discussie zijn gekomen. Uw moeder zou u duidelijk hebben gemaakt dat u de contacten met (A.) moest stopzetten daar het niet paste met jullie waarden en tradities. Ook zou uw moeder hebben aangehaald dat ze een ander meisje voor u had gevonden. U zou boos zijn geworden en in uw boosheid aan uw moeder hebben gezegd dat u met (A.) wilde trouwen én al twee keer naar de kerk was geweest met haar. Uw moeder zou op haar beurt heel kwaad zijn geworden en u hebben gezegd dat u niet langer haar zoon was. Vervolgens zou uw moeder uw oom hebben gebeld om hem in te lichten over uw kerkelijke bezoeken. Uw oom zou met u hebben willen praten aan de telefoon en zou u duidelijk hebben gemaakt dat hij dit niet zou aanvaarden waarna hij ermee dreigde u te vermoorden als hij u zou zien. U zou direct uw woning hebben verlaten en een laatste keer met (A.) hebben afgesproken. U zou haar over de bedreigingen van uw oom hebben verteld en hebben gezegd dat u niet langer in Irak kon blijven. Vervolgens zou u contact hebben genomen met uw vriend (R.) in Zakho. Via hem zou u het telefoonnummer hebben gekregen van de smokkelaar. U zou diezelfde dag vanuit Zakho naar Turkije zijn gereisd waar u een zestal dagen in Istanbul zou hebben verbleven alvorens naar België verder te reizen. U zou op 25 februari 2013 in België zijn aangekomen en diende op 28 februari 2013 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat betreft de problemen die u in Irak zou hebben gekend in 2004 en 2005, i.c. uw broer werd vermoord omwille van zijn werk bij de veiligheidsdiensten en zijn collaboratie met de Amerikanen én uzelf werd bedreigd door Al Qaeda indien u niet met hen zou samenwerken, dient te worden opgemerkt dat deze feiten thans niet meer actueel zijn. U verklaarde zelf dat u zich na uw terugkeer naar Irak vanuit Nederland in 2011 elders ging vestigen, nl. in Erbil, én geen problemen meer kende met Al Qaeda (zie gehoorverslag CGVS p.4). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat deze feiten mee aanleiding hebben gegeven tot uw besluit anno 2013 opnieuw uw land van herkomst te verlaten én u heeft deze feiten ook niet vernoemd wanneer u naar uw actuele vrees in Irak wordt gevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.23).

U verklaarde wel uitdrukkelijk niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees te worden gedood door uw oom nadat hij te weten kwam dat u tweemaal naar de kerk ging en van plan was u te bekeren om te kunnen huwen met uw vriendin (A.A.), een christelijk meisje. U verklaarde eveneens schrik te hebben voor de familie van (A.) indien haar familie zou te weten komen dat zij een seksuele relatie met u heeft gehad. Om redenen die hieronder uitgebreid zullen worden uiteengezet, kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd ter staving van uw identiteit en/of nationaliteit. U verklaarde dat u uw Iraakse identiteitskaart vergat in

de vrachtwagen waarmee u naar België kwam. U zou ziek geweest zijn toen u in België door de chauffeur werd afgezet en u zou zelf naar de politie zijn gestapt. De politie zou u vervolgens naar een ziekenhuis hebben gebracht in België (zie gehoorverslag CGVS p.18). Ondanks uw verklaringen dat de politie van dit alles op de hoogte is legt u dienaangaande geen enkel tastbaar begin van bewijs neer. U legt zelfs geen enkel stuk voor ter staving van uw contacten met de Belgische politie noch van uw hospitalisatie en/of uw medische verzorging als gevolg van uw vluchtreis. U gevraagd naar medische attesten verklaarde u wel iets te hebben gehad. Waar dit attest thans zou zijn, maakt u niet duidelijk (zie gehoorverslag CGVS p.18). U verklaarde voorts dat men in Nederland wel in het bezit is van een kopie van uw identiteitskaart. Juist gezien u reeds in Nederland een asielprocedure heeft doorlopen en bijgevolg weet heeft van het belang dat binnen de asielprocedure wordt gehecht aan het voorleggen van identiteitsstukken, mag het toch ten zeerste verbazen dat u tot op heden niet in staat bent enig tastbaar begin van bewijs betreffende uw identiteit, minstens enig attest ter staving van uw slechte gezondheidstoestand bij uw aankomst in België - nochtans de reden waardoor u uw identiteitskaart vergat in de vrachtwagen - kan voorleggen. Het aantonen van de identiteit en/of nationaliteit is nochtans een essentieel element binnen de asielprocedure en uw onvermogen dienaangaande, in combinatie met uw onvermogen het verlies van uw identiteitskaart aan te tonen, houdt dan ook een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid.

Los van bovenstaande bemerking kan voorts ook ten zeerste worden getwijfeld aan uw beweerde relatie met (A.), de aanleiding voor al uw problemen in Irak. U gevraagd naar het moment waarop u haar leerde kennen, stelde u aanvankelijk dat dit in augustus 2012 was en u preciseerde dat u haar in de bakkerij leerde kennen toen ze brood kwam kopen. Na haar 5 of 6 keer in de bakkerij te hebben gezien zou u haar nummer hebben gevraagd en twee weken na jullie ontmoeting zou u haar gezegd hebben dat u van haar hield en een relatie met haar zijn begonnen (zie gehoorverslag CGVS p.10). U gevraagd of het voor u liefde op het eerste gezicht was, stelde u dat zij u wel opviel de eerste keer maar u heeft haar niet direct gezegd dat u verliefd was (zie gehoorverslag CGVS p.10). Wanneer u later werd gevraagd hoe het komt dat u (A.) voor augustus 2012 nooit had gezien in de bakkerij gezien ze al haar hele leven op dezelfde plaats woonde, de bakkerij er al was van 2010 en u er na uw terugkeer uit Nederland in de bakkerij begon te werken (zie gehoorverslag CGVS p.5 en 11), stelde u plots, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat u haar voordien ook vaak zag maar dat ze u dan niet opviel (zie gehoorverslag CGVS p.11). Dat u niet op een eensluidende manier kan vertellen over het moment waarop u uw vriendin voor de eerste keer zag en/of zij toen al dan niet een positieve indruk op u maakte, mag reeds ten zeerste verwonderen.

U bleek voorts niet te weten tot welke etnische origine uw vriendin behoorde (zie gehoorverslag CGVS p.5) en u gevraagd uw vriendin te beschrijven - zowel uiterlijk als karakter - en weer te geven wat haar zo uniek voor u maakte, getuigden uw verklaringen van weinig emotionele betrokkenheid. Zo beperkte u zich vooreerst tot de opmerking dat ze even groot is als u (zie gehoorverslag CGVS p.10). Wanneer u dan voorts werd gevraagd of dit het enige is wat u kan vertellen over haar uiterlijk, stelde u verder nog dat ze zwart haar, donkere ogen en een getinte huid heeft én niet dik of dun is (zie gehoorverslag CGVS p.10) - een omschrijving die waarschijnlijk voor het merendeel van de Iraakse meisjes/vrouwen opgaat maar niks bijzonders vertelt over uw geliefde. Op de vraag hoe haar karakter was, bleef u eveneens steken in de vage, nietszeggende omschrijving dat ze open en rustig was en goed was opgevoed (zie gehoorverslag CGVS p.10). Indien u daadwerkelijk, zoals u wil laten uitschijnen, zo verliefd was/bent op (A.) dat u ten koste van uw relatie met uw familie - u verklaarde zelf dat u van plan was de banden met uw familie te verbreken (zie gehoorverslag CGVS p.16) - met haar wilde huwen, kan toch worden verwacht dat u een meer gepersonaliseerde en typerende beschrijving van haar zou kunnen geven en op een meer gepassioneerde manier over haar zou kunnen vertellen.

Ook uw kennis aangaande haar familie bleek heel beperkt. Ondanks het feit dat u haar ouders heeft ontmoet (zie gehoorverslag CGVS p.11), bleek u niet in staat de naam van haar moeder te noemen en van de vader kon u enkel aangeven dat hij (A.) heet (zie gehoorverslag CGVS p.11). U bleek voorts nog te weten dat (A.) een broer en zus heeft, maar ook de naam van de broer bleek u niet met zekerheid te kennen (zie gehoorverslag CGVS p.12). Gezien u voor uw vlucht toch zes maanden een relatie zou hebben gehad met (A.) en dagelijks contact had, ook tot op heden nog steeds een relatie met haar heeft én vanuit België via 'facebook' en via telefoon contact met haar onderhoudt (zie gehoorverslag CGVS p.6, 10 en 11), is het niet aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen wat de precieze namen zijn van haar gezinsleden.

Voorgaande maakt dat er reeds ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw beweerde relatie met (A.). Deze twijfel wordt voorts nog versterkt gelet op uw gedragingen toen u wist dat u Irak zou moeten verlaten. U beweerde dat u (A.) de dag van uw vertrek zelf inlichtte over uw vertrek. Opmerkelijk hierbij is wel dat u, ondanks uw verklaringen dat de ouders van (A.) akkoord waren met een huwelijk als u zich zou bekeren, niet eens de moeite heeft genomen om met haar ouders te praten over het probleem met uw oom en zo eventueel tot een oplossing te komen (zie gehoorverslag CGVS p.13 en 14). U gevraagd

wat (A.) voorstelde toen u haar vertelde over de problemen met uw oom, stelde u vreemd genoeg dat ze daar geen mening over had en dat er geen andere oplossing was dan dat u Irak zou verlaten (zie gehoorverslag CGVS p.14). Indien u daadwerkelijk een seksuele relatie had met (A.) is het geenszins geloofwaardig dat zij, de Iraakse context en houding ten aanzien van buitenechtelijke (seksuele) relaties indachtig - geen mening zou hebben gehad over het feit dat u zou vertrekken en zij alleen in Irak zou achterblijven. De vaststelling dat u (A.) bovendien zelf niet heeft gevraagd of ze (ook) naar hier zou willen komen bij u, maakt uw verklaringen des te onaannemelijker (zie gehoorverslag CGVS p.13). Dat u, die nochtans beweerde dat (A.) zal worden gedood met een kogel in het hoofd als men, in geval zij met iemand anders zou huwen en men te weten komt dat ze geen maagd meer is, zelfs geen enkele inspanning heeft gedaan om met haar vader te praten en een oplossing te zoeken voor uw relatie, laat staan bij haar te polsen naar haar mening ten aanzien van een eventueel vertrek uit Irak, is geenszins aannemelijk. Dat u voorts ook niets heeft ondernomen nu u weet dat er sinds uw vertrek al tweemaal een aanzoek is geweest van een andere man om met (A.) te huwen, is (zie gehoorverslag CGVS p.13), in het licht van de risico's die ze loopt wanneer men gaat ontdekken dat ze een al seksuele relatie heeft gehad, eens zo opmerkelijk. Hierbij kan voorts nog worden gewezen op het eigenaardige feit dat u geen idee bleek te hebben wanneer (A.) tot twee keer toe een huwelijksaanzoek kreeg van een andere man noch kon u zeggen wie die andere man is (zie gehoorverslag CGVS p.13). Gezien u verklaarde dat jullie nog steeds een relatie hebben én u bovendien zelf verklaarde de vader van (A.) te vrezen indien hij zou vernemen dat jullie een seksuele relatie hadden, kan er toch worden verondersteld dat u zich als verliefd persoon, uit onmacht, bezorgdheid, vrees of jaloezie, hieromtrent enigszins zou informeren.

Het geheel van bovenstaande bevindingen, in combinatie met de vaststelling dat u blijkbaar nooit heeft stilgestaan bij de mogelijkheid uw vriendin mee te brengen naar België en/of haar u hier te laten vervoegen én meermaals zonder meer zegt dat het niet mogelijk is dat ze naar hier zou komen (zie gehoorverslag CGVS p.13), maakt uw verklaringen aangaande uw relatie met (A.) eens zo ongeloofwaardig.

Uw beweerde relatie met (A.) kan bijkomend worden betwist gezien uw onvermogen duidelijke verklaringen af te leggen omtrent uw huwelijksaanzoek(en). Zo stelde u vooreerst dat u tweemaal een aanzoek ging doen bij haar ouders (zie gehoorverslag CGVS p.6). U ontkende voorts dat u twee keer een aanzoek deed en stelde later dat u slechts éénmaal om haar hand ging vragen (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). U erop gewezen dat u voordien sprak over twee aanzoeken, bleef u volhouden dat u maar één keer ging maar de bedoeling had om de tweede keer met uw familie terug te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dat de 'protection officer' u verkeerd zou hebben begrepen de eerste keer en ten onrechte noteerde dat u tweemaal een aanzoek deed, kan geenszins worden weerhouden. U werd immers tijdens uw gehoor nog uitdrukkelijk gevraagd naar het tijdstip waarop het eerste aanzoek plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p.7). U heeft toen niet benadrukt dat er maar één aanzoek plaatsvond. Uw stelling dat het de **bedoeling** was om nog een tweede keer langs te gaan, dit keer met uw familie en nadat u reeds bekeerd was (zie gehoorverslag CGVS p.10), kan ook niet worden weerhouden. U beweerde immers later tijdens uw gehoor - op het moment dat u reeds had benadrukt dat u slechts éénmaal een aanzoek ging doen - dat uw oom en moeder meegingen bij de ouders van (A.) (zie gehoorverslag CGVS p.16). U stelde hierbij verder nog dat uw familie zich afzette van het huwelijk toen ze vernamen dat haar vader eiste dat u zich zou bekeren. Op de terugweg naar huis zou uw oom u bovendien hebben opgedragen de contacten met (A.) te verbreken (zie gehoorverslag CGVS p.16 en 20). U dan gevraagd waarom het de bedoeling was om nog een tweede keer langs te gaan met uw familie als ze er al vanaf de eerste keer bij waren, ontkende u gewoonweg dat u dit had gezegd (zie gehoorverslag CGVS p.16). Uw steeds wisselende verklaringen aangaande een dergelijk essentieel element binnen uw relaas komt uw geloofwaardigheid allesbehalve ten goede. Voorts is het geenszins aannemelijk dat u niet blijkt te weten of de vader van (A.) akkoord was met uw voorstel dat u zich toch in het geniep zou bekeren (zie gehoorverslag CGVS p.16). Immers, gezien u verklaarde dat u op het moment van het huwelijksaanzoek het voorstel tot bekering weigerde en samen met uw moeder en oom de woning van (A.) weer verliet, kan toch worden verwacht dat u bij (A.) zou informeren naar de reactie van haar vader wanneer zij hem de dag nadien inlichtte van uw voorstel om u toch, zij het wel in het geniep, tot het christendom te bekeren, minstens met zekerheid zou willen weten of hij nog akkoord was met een huwelijk na uw eerdere weigering. Uw onwetendheid en uw klaarblijkelijke desinteresse u hieromtrent uitdrukkelijk te informeren, zet uw geloofwaardigheid nog maar eens verder op de helling.

Verder kan ook ten eerste worden getwijfeld aan uw beweringen omtrent de manier waarop u problemen zou hebben gekregen thuis. Ook hier blijkt u niet in staat éénsluitende verklaringen af te leggen. U gevraagd naar de inhoud van de discussie met uw moeder op 9 februari 2013 stelde u vooreerst dat uw moeder zei dat u het contact met (A.) moest verbreken omdat het niet paste bij jullie. Hierop zou u gezegd hebben dat u de relatie niet kon stopzetten omdat u seksueel contact met haar had gehad (zie gehoorverslag CGVS p.19). U dan gevraagd of u uw moeder inlichtte over jullie seksuele

relatie, ontkende u dit. U vervolgens nogmaals gevraagd naar de inhoud van de discussie zei u dat u wel **dacht** dat u (A.) niet kon verlaten gezien jullie seksuele betrekkingen hadden gehad. U stelde hierbij nog dat u aan uw moeder wel **zei** dat u christen wilde worden (zie gehoorverslag CGVS p.19). Het is geenszins onredelijk van u te verwachten dat u zich precies zou kunnen herinneren wat er tijdens de discussie met uw moeder - dé aanleiding voor uw vlucht uit Irak - werd gezegd. Wat er ook van zij, er kunnen sowieso vragen worden gesteld bij de aanleiding voor de discussie die u met uw moeder zou hebben gehad. U verklaarde dienaangaande dat u uw moeder aansprak over (A.), haar inlichtte over uw liefde voor haar en haar smeekte om haar toestemming voor een huwelijk. Uiteindelijk zou er een discussie ontstaan zijn en u zou, in uw boosheid, uw moeder hebben verteld over uw kerkbezoeken en uw intentie u te bekeren (zie gehoorverslag CGVS p.19 en 20). Dat u überhaupt nog de moeite zou hebben genomen een gesprek aan te knopen met uw moeder met het oog op het bekomen van haar goedkeuring voor een huwelijk met (A.) is weinig aannemelijk. U verklaarde voordien immers dat u toch van plan was om het niet met uw familie over het huwelijk te hebben en het contact met uw familie te verbreken (zie gehoorverslag CGVS p.16). Waarom u op 9 februari 2013 dan toch nog eens het onderwerp van (A.) en uw huwelijk met haar ter sprake zou hebben gebracht, is geenszins duidelijk. U hiernaar gevraagd kan u ook geen overtuigende, aannemelijke uitleg geven. Zo stelde u dat u de situatie niet langer kon volhouden. U vervolgens gevraagd waarom u het niet meer kon volhouden gezien u toch van plan was met uw familie te breken, stelde u vreemd genoeg dat u hun reactie wou 'meten' (zie gehoorverslag CGVS p.20). U erop gewezen dat u toch al wist hoe ze er tegenover stonden, gelet op hun reactie ten tijde van het aanzoek bij (A.) thuis, merkte u op dat u onder druk stond omdat uw vriendin snel een oplossing wilde (zie gehoorverslag CGVS p.20). Dit kan echter geenszins worden volgehouden gezien u, behalve uw twee kerkbezoeken, geen andere stappen zette in uw bekeringsproces én met uw vriendin afspraak om hiermee pas in maart 2013 te beginnen (zie gehoorverslag CGVS p.20 en 21). Gezien deze bevindingen kan ten eerste worden betwijfeld dat u daadwerkelijk op 9 februari 2013 met uw moeder in discussie zou zijn gegaan waarna u haar zou hebben ingelicht over uw kerkbezoeken en uw intentie u te bekeren. Dat uw oom u vervolgens met de dood zou hebben bedreigd, kan dan eveneens ten eerste worden betwist.

De vrees die u beweert te hebben voor uw oom wordt verder eens te meer, en niet in het minst, ondermijnd door uw verklaring dat u aanvankelijk niet naar België maar wel naar Duitsland wilde reizen (zie gehoorverslag CGVS p.13). U poneerde zo'n vrees te hebben voor uw oom dat u tevens vreest dat hij u in België zal vinden. Om die reden zou u met niemand in Irak nog contact hebben, behalve met uw (beweerde) vriendin (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dat u echter de intentie had om naar Duitsland te reizen en enkel in België belandde nadat de chauffeur u hier, zonder uw medeweten, had afgezet (zie gehoorverslag CGVS p.18) én dit in de wetenschap dat uw oom, die in 1993 naar Duitsland ging maar nu terug in Irak woont, ondertussen wél de Duitse nationaliteit verkreeg (zie gehoorverslag CGVS p.17), mag toch ten eerste verbazen. Er kan immers logischerwijs worden van uitgegaan dat u, indien uw oom u daadwerkelijk zou willen vermoorden én u hem ook hier in België vreest, overal zou willen vestigen behalve in het land waarvan uw oom de nationaliteit heeft en waar hij dus ten allen tijde probleemloos naartoe kan reizen en/of via eventuele connecties van uw verblijf daar op de hoogte zou kunnen worden gebracht. Dat Duitsland een groot land is en u van plan was aan de autoriteiten mee te delen dat u bedreigd werd, kan hier geen ander licht op werpen indien uw verklaringen betreffende uw vrees te worden vermoord stroken met de realiteit (zie gehoorverslag CGVS p.17).

Dat u bijgevolg, omwille van uw relatie en uw wil met (A.) te huwen, de intentie had u te bekeren en tweemaal met (A.) meeding naar de kerk, kan bijgevolg evenmin als geloofwaardig worden aangenomen. Dat u überhaupt in contact zou gekomen zijn met het christelijke geloof en tot tweemaal toe meeding naar de kerk, kan immers sowieso niet worden weerhouden, dit gezien uw ontoereikende kennis. U de open vraag gesteld iets te vertellen over het geloof van (A.), komt u niet verder dan op te merken dat ze altijd op zondag een mis of dienst hebben (zie gehoorverslag CGVS p.5). Wanneer u voorts meer gerichte vragen werden gesteld, bleken uw antwoorden ook niet te getuigen van een daadwerkelijke - zelfs geen minimale - betrokkenheid bij het christelijk geloof. Zo kon u uit uzelf geen feestdagen of specifieke tradities of rituelen noemen (zie gehoorverslag CGVS p.6). Gezien u beweerde van augustus 2012 tot februari 2013 in Irak een relatie met een christenmeisje te hebben gehad én gelet op uw bewering dat jullie alle dagen contact hadden, kan er minstens worden verwacht dat u de kerstperiode en het feest van Kerstmis - toch een heel belangrijk feest binnen het christelijk geloof - spontaan zou kunnen noemen; dit nog zonder te verwachten dat u hieromtrent gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen. U zou tweemaal zijn meegegaan naar de kerk en daar zou u een beeld van Jezus aan het kruis hebben gezien alsook een beeld van Meriam (zie gehoorverslag CGVS p.7). U gevraagd naar het verhaal dat achter de gekruisigde Jezus-figuur steekt, moest u weerom het antwoord schuldig blijven. U verder gevraagd naar de figuur van Meriam, stelde u dat dit de moeder is van Jezus, maar u merkte hierbij direct op dat u niet zeker was. U probeerde direct

nadien het gesprek een andere wending te geven door een paternoster uit te halen die u van uw (beweerde) vriendin zou hebben gekregen (zie gehoorverslag CGVS p.7). U dan gevraagd naar de bedoeling en de "werking" van deze pasternoster, kwam u niet verder dan op te merken dat u deze kreeg van (A.) en dat u het om uw hals moet doen om bescherming te krijgen van God (zie gehoorverslag CGVS p.7). Pas nadat u er uitdrukkelijk op werd gewezen dat christenen de pasternoster gebruiken om mee te bidden, bevestigde u dat. Echter, u gevraagd hoe christenen bidden met een pasternoster, bleek u dat dan weer niet te weten (zie gehoorverslag CGVS p.7). U verder nog gevraagd naar andere symbolen en beelden die u zag wanneer u in de kerk was, wees u op teksten geschreven in een vreemde taal en kaarsen. U gevraagd naar de inhoud van die teksten, bleek u weerom niet in staat hierover iets concreet te zeggen en u beperkte zich tot de opmerking dat u van uw (beweerde) vriendin hoorde dat het teksten waren die handelen over het bidden tot God voor bescherming (zie gehoorverslag CGVS p.6) - een omschrijving die voor elke godsdienst opgaat. Voorts is het heel merkwaardig dat u niet kan zeggen hoe een kruisteken wordt gemaakt noch hoe christenen hun handen houden bij het bidden (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 9). Er kan zeker begrip worden opgebracht voor het feit dat u nog niet bekeerd was en maar twee keer meeging naar de kerk, maar er kan toch worden verwacht dat u iets meer informatie van uw (beweerde) vriendin zou hebben gekregen, minstens op een meer gedetailleerde manier zou kunnen vertellen over wat u in de kerk heeft gezien, indien uw verklaringen op de waarheid berusten. De vaststelling dat u, die reeds bij het eerste huwelijksaanzoek eind 2012 zou hebben vernomen dat de ouders van (A.) akkoord waren met een huwelijk indien u zich zou bekeren, slechts twee keer meeging naar de kerk, geen verdere stappen ondernam in uw bekeringsproces én bovendien pas in maart 2013 uw bekeringsproces in gang zou zetten, holt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder uit.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan beweerde relatie met (A.) en uw intentie u te bekeren. Dat u bijgevolg door uw oom met de dood werd bedreigd én thans ook vreest voor de familie van (A.) indien zou uitkomen dat zij seksuele betrekkingen met u had, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden. Hieruit volgt dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Erbil (Noord-Irak), dient in casu de veiligheidssituatie in Erbil te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: **"De BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Asiel- en Migratiebeleid en haar Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid"**.

2.2. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet

onder de bepalingen zoals voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

In hoofddorde betoogt hij dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist is gemotiveerd en geen rekening houdt met zijn asielmotieven. Hij benadrukt documenten te hebben bijgebracht inzake zijn terugwijzing vanuit Nederland naar Irak en verklaarde zijn identiteitskaart bij zijn vlucht naar België te hebben verloren. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat geen informatie werd opgevraagd bij de Nederlandse autoriteiten, betoogt dat dit onzorgvuldig is en stelt dat ten onrechte wordt gesteld dat het niet bijbrengen van zijn identiteitskaart een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Omtrent het moment waarop hij A. voor het eerst ontmoette, verduidelijkt verzoeker dat zij reeds voordien in de bakkerij kwam doch dat hij meer aandacht voor haar kreeg in augustus 2012 toen ze brood kwam kopen. Dit was een geleidelijk proces. Het CGVS kan zich niet steunen op subjectieve gevoelens van verliefdheid die stilaan groeiden om verzoekers relatie in twijfel te trekken.

Verzoeker voert aan dat hij wel precieze informatie over A. kon geven. Hij vermeldde dat haar ouders Chaldeeuwse christenen zijn en dat haar vader werkte bij de politie en gaf informatie over haar broer. Hiernaar wordt in de bestreden beslissing niet verwezen. Verzoeker citeert een aantal van zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS.

Dat verzoeker geen oplossing trachtte te vinden met de familie van A. verklaart hij doordat het standpunt van de verschillende partijen te ver uit elkaar lag en hij op voorhand wist dat gesprekken op niets zouden uitdraaien. Dat A. niet meekwam en geen andere oplossing zag dan dat verzoeker Irak zou verlaten is niet bevreemdend indien zij een seksuele relatie onderhielden. De cultuur aanvaardt voorhuwelijkse betrekkingen niet.

Omtrent de huwelijksaanzoeken verduidelijkt verzoeker dat het, na een eerste aanzoek, de bedoeling was een tweede keer langs te gaan met zijn familie, nadat hij bekeerd was. Hij gaf aldus de nodige verduidelijking en het CGVS baseert zich ten onrechte op deze niet-essentiële verklaringen.

Het is voorts onredelijk te verwachten dat verzoeker de inhoud van de discussie met zijn moeder nog kon weergeven bij het CGVS.

Verzoeker verduidelijkt waarom hij dacht in Duitsland toch veilig te kunnen leven, gezien de omvang van het land en het beroep dat hij daar kon doen.

Bovendien kon hij wel veel informatie geven over het christendom, zoals over de misdienst en de Bijbel. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing hem op basis van vage argumenten en vermoedens de vluchtelingenstatus weigert. De beslissing mag niet op loutere vermoedens zijn gesteund en liet na het voordeel van de twijfel te gunnen aan verzoeker.

In ondergeschikte orde voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing ten onrechte niet ingaat op de situatie in zijn regio van herkomst, Kirkuk. Naar Erbil in Noord-Irak kan hij niet terugkeren wegens de problemen met zijn familie.

3.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat de problemen die hij in Irak zou hebben gekend in 2004 en 2005 thans niet meer actueel zijn, niet (mede) de aanleiding vormden voor zijn tweede vertrek uit zijn land van herkomst in 2013 en door hem niet werden genoemd wanneer werd gevraagd naar zijn actuele vrees in Irak. Verzoeker betwist voormelde vaststellingen niet.

Verzoeker baseert de aangevoerde problemen en onderhavige asielaanvraag op het hebben van een zes maanden durende relatie en van voorhuwelijkse seksuele betrekkingen met A.

Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker niet in staat bleek op een eensluidende en coherente manier aan te geven wanneer hij haar voor het eerst ontmoette. Aanvankelijk verklaarde hij duidelijk dat hij A. leerde kennen "*in augustus 2012*", wanneer zij naar de bakkerij kwam om brood te kopen. Na haar vijf tot zes maal te hebben gezien in de bakkerij zou hij haar hebben opgebeld en met haar een relatie zijn gestart, waarbij hij uitdrukkelijk aangaf dat dit "*ook in augustus*" 2012 was. Verzoeker gaf aanvankelijk tevens in duidelijke bewoordingen aan dat A. hem reeds de eerste keer opviel en dat hij reeds twee weken na hun ontmoeting met haar een relatie begon (administratief dossier, stuk 4, p.10). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met de verklaringen die verzoeker nadien aflegde. Wanneer hem later tijdens het gehoor werd gevraagd hoe het kwam dat A. slechts in augustus 2012 in de bakkerij kwam indien zij er reeds haar hele leven woonde, beweerde hij immers plots dat zij ook reeds voor augustus al naar daar kwam. Gevraagd hoe het kwam dat hij haar daar tevoren dan nooit zag, stelde hij dan weer: "*Ik zag haar voordien vaak, maar dan viel ze mij niet op*" (*ibid.*, p.11). De voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancering die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Dat verzoeker omtrent het eerste moment waarop hij kennis nam van het bestaan van A., haar ontmoette en over de indruk die zij op hem maakte dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, doet, in tegenstelling met wat hij voorhoudt, wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relatie met dit meisje.

Wanneer werd gevraagd om zijn vriendin te beschrijven, zowel betreffende haar uiterlijk als haar karakter, getuigden verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, bovendien van weinig emotionele betrokkenheid en bleek hij niet in staat om een gepersonaliseerde en typerende beschrijving van haar te geven. Nochtans mocht van hem worden verwacht dat hij op een meer gepassioneerde en doorleefde wijze over haar zou kunnen vertellen.

Verzoeker vertoonde bovendien een gebrekkige kennis inzake de familie van A. Uit de verklaringen die in dit kader met reden worden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat hij de naam van haar moeder niet kon geven, evenmin in staat bleek de volledige naam van haar vader te geven en ook de naam van haar broer niet kende. Gezien hij beweerde gedurende zes maanden een relatie met A. te hebben gehad, waarbij zij dagelijks contact hadden, en stelde met haar nog steeds een relatie te onderhouden via Facebook en via de telefoon, is het niet aannemelijk dat verzoeker de namen van de

gezinsleden van A. niet kon geven. Dat hij wel in staat was te antwoorden op een aantal andere vragen inzake de familie van A., doet aan deze vaststelling geenszins afbreuk.

Verzoeker legde daarenboven herhaaldelijk en manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent het huwelijksaanzoek of de huwelijksaanvragen die hij zou hebben gedaan. Aanvankelijk verklaarde hij bij het CGVS spontaan: *"Ik heb twee keer een aanzoek gedaan bij haar ouders"*. Voorts antwoordde hij herhaaldelijk en eenduidig op de gestelde vragen inzake het eerste aanzoek en maakte hij in dit kader geen melding van het gegeven dat er slechts één aanzoek zou zijn geweest (*ibid.*, p.6-7). Wanneer later tijdens het gehoor werd gevraagd waarom hij tweemaal een aanzoek deed ondanks dat de vader van A. reeds de eerste maal akkoord ging, wijzigde hij zijn verklaringen echter en stelde hij: *"Ik heb één aanzoek gedaan"* (*ibid.*, p.9). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen ter zake, ontkende hij deze, herhaalde hij dat hij slechts één aanzoek deed en stelde hij dat het de bedoeling was dat hij de tweede keer zou gaan met zijn familie (*ibid.*, p.10). Even verder herhaalde verzoeker dat hij slechts één huwelijksaanzoek deed doch ontkende hij zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaring, dat het de bedoeling was om een tweede keer te gaan met zijn familie (*ibid.*, p.16). In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich ertoe één van de drie voormelde versies van zijn verklaringen te herhalen, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan opheffen. Dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over dermate cruciale elementen, laat niet toe aan zijn relaas nog geloof te hechten.

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker enerzijds beweerde dat A. sedert zijn vertrek tweemaal ten huwelijk zou zijn gevraagd doch dat hij anderzijds, ondanks de reeds hoger aangehaalde contacten met A. vanuit België, hierover niet de nodige precisering kon geven, daar waar hij niet kon aangeven wie haar ten huwelijk vroeg en hij bovendien er geen idee van bleek te hebben wanneer deze huwelijksaanvragen zouden hebben plaatsgevonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende relatie met A. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Dit alles klemmt nog des te meer daar het, indien verzoeker daadwerkelijk ingevolge de relatie met A. zijn oom vreesde, in het geheel niet geloofwaardig is dat hij aanvankelijk naar Duitsland trachtte te vluchten. Verzoeker stelde immers dat zijn oom de Duitse nationaliteit had. Tevens stelde hij dat zijn neef, tevens de neef van zijn oom, in Duitsland woont en preciseerde hij dat dit het enige land in Europa was waar hij familie heeft (*ibid.*, p.17-18). Dat Duitsland een uitgestrekt land is en dat hij er beroep zou kunnen doen op de overheid, is geen afdoende verklaring. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk zijn oom en familie vreesde, niet naar het land zou vluchten waarvan deze oom de nationaliteit heeft en waarin, als enige land in Europa, één van de familieleden van deze oom woont.

Voormelde vaststellingen zijn doorslaggevend en resulteren in de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Verzoeker toont, gelet op de *sub* 3.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker voorhoudt dat de situatie in zijn oorspronkelijke regio van herkomst, Kirkuk moet worden beoordeeld, repliceert verweerder met recht dat verzoeker zich na zijn terugkeer naar Irak vanuit Nederland samen met zijn familie in Noord-Irak heeft gevestigd en er werkte als bakker. Bijgevolg dient, mede in acht genomen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met zijn familie aldaar, de situatie in Noord-Irak te worden beoordeeld. Uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 13) en zoals bij de nota gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 5, bijlage), blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een

terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS